

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΓΑΜΟΙ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ. Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17^{ου} αἰῶνος, εἰς διαφύρους ἐπαρχίας τῆς Ἀγγλίας, ἐκ ποτὲ ἀνὴρ περιπετειῶν ἕνεκα ἀπεμακρύνετο ἐπὶ πολὺν χρόνον τῆς συζύγου του, αὕτη εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ συνέλθῃ εἰς δεύτερον γάμον. Ἐπανερχομένου ὁμοῦ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ἐπιθυμούντος τὴν μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ συμβίωσιν, τῷ ἐπετρέπετο νὰ ζητήσῃ αὐτὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δευτέρου ἀνδρὸς μεθ' οὗ ἦτον ὑπανδρευμένη, ἥκει μόνον νὰ προσφέρωσιν ἀμφοτέρω ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ τῶν ἐπὶ τούτῳ προσκεκλημένων φίλων τὰς ἐξῆς εὐχὰς, τὰς ὁποίας φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἀναγνώστων ἡμῶν, ἐρραυζόμενοι αὐτὰς ἐκ τινος Ἀγγλικῆς Ἐφημερίδος διηγουμένης τοιοῦτον τι συμβῶν.

Λόγοι τοῦ ἀνδρὸς: «Ἀγαπήτῃ μοι σύζυγε» λυποῦμαι «σφόδρα διὰ τὴν ἀπὸ σοῦ παρატεταμένην ἀπομάκρυνσίν μου, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἠναγκάσθης εἰς δεύτερον νὰ ἐλθῇς γάμον. Συναπεῖα δὲ τούτου, δεόμενος ὑπόσχομαι εἰς τὸν Ὑψίστον καὶ εἰς τὸ περιστοιχοῦν ἡμᾶς πλήθος, νὰ σὲ παραλάβω πάλιν ὡς νόμιμον σύζυγόν μου, καὶ ὅχι μόνον σὲ συγχωρῶ ἀλλὰ προσέτι, ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, σοὶ ἐγγυῶμαι νὰ διέλθω τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου μετὰ σοῦ, ἐκτελῶν ἀείποτε τὰ πρὸς σὲ ὀφειλόμενα καθήκοντά μου συμφώνως μὲ τὴν δοθεῖσάν σοι ἐπόσχασίν μου κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας».

Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῶν λόγων τοῦ ἀνδρὸς ἄρχεται ἡ γυνὴ λέγουσα τὰ ἐξῆς.

«Ἀξιόεστε σύζυγε! Αἰσθανομένη μεγίστην θλίψιν διὰ τὸν δευτέρον μου γάμον, ἐξαίτουμαι τὴν συγγνώμην σου, καὶ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἀρνούμαι τὸν δευτέρον μου σύζυγον, ὑποσχόμενη νὰ ἦμαι ἐδική σου μέχρι τέλους τοῦ βίου ἐκτελοῦσα πάντοτε τὰ πρὸς σὲ ὀφειλόμενα καθήκοντά μου συμφώνως μὲ τὴν δοθεῖσάν σοι ἐπόσχασίν μου κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας».

Γινομένης, οὕτως εἰπεῖν, τῆς τελετῆς ταύτης, τὸ εἰς δεύτερον γάμον συναλθὼν ζεῦγος ἀπέρχεται εἰς τὰ ἴδια πρὸς πραγματοποίησιν καὶ διατήρησιν τῶν κατὰ τὴν πρῶτον γάμον δοθεισῶν ὑποσχέσεων.

ΟΜΙΛΟΥΜΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ.—Τὸ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀναφανέν δυσκολώτατον καὶ ἀπασχολήσαν τὰ μέγιστα τοὺς πλείστους τῶν διασήμεων ἱστορικῶν ζήτημα περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὁμιλουμένων γλωσσῶν καθ' ἅπασαν τὴν οὐφῆλιον, μένει εἰσέτι κακαλυμμένον ὑπὸ τὸν σκοτεινὸν πέπλον τῆς ἀβεβαιότητος. Οὐχ' ἦτον ὁμοῦ, ἐρραυζόμενοι ἐκ πολλῶν Εὐρωπαϊῶν ἱστορικῶν, δυνάμεθα ν' ἀπαριθμώμεν ὡς ἔγγιστα τὰς ἀπὸ κτίσεως κόσμου ὁμιλουμένας γλώσσας, αἵτινες εἰσὶν ὡς ἐφεξῆς. Ἐν μὲν τῇ Εὐρώπῃ 53 ἐν Ἀφρικῇ

115 ἐν τῇ Ὀκεανίᾳ καὶ ἐν Ἀμερικῇ 422 καὶ ἐν Ἀσίᾳ 143 διάφοροι διάλεκτοι.

—ΔΙΚΗ. Δικηγόρος τις ἔχων οἰκογενειακὴν τινὰ δίκην εἰς τὰ δικαστήρια ἤτις διήρκει πρὸ ὀδογῶντα περίπου ἐτῶν, ἔλεγεν μίαν ἡμέραν ἀγορεύων. Κύριοι! εἶναι σχεδὸν ὁλόκληρος αἰὼν, ἀφ' οὗτοῦ ἤρχισαμεν τὴν δίκην ταύτην καὶ ἀποδείξις τούτου ὅτι ὁ πάππος μου, ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ, ἀπεθάναμεν εἰς τὸ διάστημα τῆς διαδικασίας ταύτης.—Κύριε δικηγόρε ἀπήντησεν ὁ πρόεδρος, ὁ Θεὸς ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν σου καὶ στραφεὶς πρὸς τὸ ἀκροατήριον κύριοι εἶπεν κηρύττω διαλελυμένην τὴν συνεδρίαν.

Η Ο Ι Η Σ Ι Ξ.

Τῷ φίλῳ μοι
ΣΗ. ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΩ.

Ὅποταν σὲ ἀπήντησεν ἡ ἔκθαμβος ψυχὴ μου,
Ἄφῃκεν ἀναθρόν φωνήν,
Ὡς λύρα ἣτις κρούεται ὑπὸ σκιᾶς πενθίμου,
εἰς νύκτα κόρη σκοτεινῇν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ.

Πρὶν σὲ ἰδῇ εἰσέτι πρὶν ἔτι σὲ γνωρίσῃ,
Ἡ νεκρὰ ψυχὴ μου εἰς σὲ ἀνήκεν κόρη,
Καὶ πρὶν σὲ ἀπαντήσῃ,
Ματαίως εἰς κοιλάδας σ' ἐζήτει καὶ εἰς ὄρη.

Τὸ ὄνομά σου μόνον ἀκούσασα τὸ πρῶτον
Μὲ πτέρυγας ζεφύρων ἐπέταξε σ' τὰ ὕψη,
Ἐνῷ μάτῃν τὸν κρότον
Τῶν συνεχῶν παλμῶν τῆς ἐζήτει ν' ἀποκουψῇ.

Τῆς τύχης μου μαντεῖον, ὃ ὄνομα ὠραῖον,
Ἴδε πόσον μαγεύεις τὸν πενιχρὸν μου βίον,
Κ' εἰς ὄμμα ὠραῖον
Ποῖαν χαρὰν ἐκπέμπεις καὶ αἴσθημα ὁποῖον.

Ὅποταν τῆς ζωῆς μου τὰς ὠχρίωσας ὥρας,
Νὰ ζωπυρήσῃ ἦλθεν ἡ θελκτικὴ μορφή σου,
Σὲ εἶδον καὶ εἰς χώρας
Μὲ σὲ συνεπλανήθην ἀγνώστου παραδείσου.

Μ' ὁμίλησας! ἐχάθη εἰς τ' ὄμμα μου ἡ πλάσις
Ἀγγέλου ἡ φωνὴ σου φωνὴ ἦτο γλυκεία
Καὶ εἰς γλυκὴς ἐκστάσεις
Ἡ ζωὴ μὲ ἤγε τοῦ νοῦ μου φαντασία.

Ἀλλ' ὅτε μειδιῶσαν ὃ Ἀγγελε σὲ εἶδον,
Ἀπόλαυσις ὁμοία ἀνέκραξα, ὑπάρχει! . . .
Καὶ ἐμπλεως ἐλπίδων
Εὐδαίμων ἡ ζωὴ μου ἄν, εἶπον αὕτη ἄρχη.

Σὲ βλέπων ἀναλάμπει ὁ σβύνων ὀφθαλμός μου,
Καὶ τὴν φωνὴν σου μόνον ποθεῖ ἡ ἀκοή μου,
Τὸ πᾶν ἐπὶ τοῦ κόσμου
Σὺ εἶσαι, καὶ ἐλπίς μου, καὶ μέλλον καὶ ζωὴ μου.

Ἄλλ' εἶθε ἡ ζωὴ μου ἐν πλήρει ἡρεμίᾳ
Πλησίον νὰ διέλθῃ εἰς τὴν νέαν σου ἀγκάλην,
Καὶ ἡ ψυχὴ μας μία,
Εἰς σφαίραν νὰ πετάξῃ συνάμα εἶθε ἄλλην.

Α. Ι. Σ. (Σάμος)

Ἐν δάκρῳ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ φίλου μου

Δ. Φ Λ Ω Ρ Ο Υ.

Δυστυχῇ! μὴ τὰ στήθη σου δέρνεις,
Σβύς τὴν φλόγα τῆς λύπης τῆς τόσης,
Καὶ ἂν τὴν μαύρην καρδίαν ξερξίζωσής,
Ἄπ' ἐκεῖ ποῦ ἔν αὐτὸς δὲν τὸν φέρνεις.
ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

Ματαίως ἡ καρδία μου ζητεῖ τὴν ἐρημίαν,
Ματαίως φεύγω τὴν φαιδρὰν τοῦ κόσμου κοινωνίαν,
Μάτην ἡδύλαλον πτηνόν,
Νὰ καταπνίξῃ προσπαθεῖ τὸν μαῦρον στεναγμόν μου,
Ἦ νὰ κρατήσῃ τὸ θερμὸν καὶ ῥέον δακρύν μου
Μὲ ἐν κελεύρημα τερπνόν.

Ἦ δυστυχὴς καρδία μου θρηνεῖ μὲ τὰς ἱτέας,
Καὶ ψάλλει καθὼς εἰς στιγμὰς πικρὰς καὶ τελευταίας
Ὁ θνήσκων κύκνος κελαδεῖ
Ἦς ὀποτρόπαιος σκιὰ ἐγγίξω τὰς ἀβύσσους,
Κ' εἰς δάση ἐνθ' αὖρα λεπτὴ σείει τὰς κυπαρίσσους
Ἐκ' ἡ ψυχὴ μου θρηνωδεῖ.

Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ψυχρᾶς σιγῆς τῆς ὑψηλίου,
Περὶ τὰ μέσα τῆς νυκτὸς ἐντὸς νεκροταφείου,
Ἀκούω πένθιμον κραυγὴν.
Κλαυθμοὶ τοῦ νυκτικέρακος ἢ τῆς γλαυκᾶς οἱ θρῆνοι
Τὰς ἀκοάς μου πλήττουσιν; φεῦ! ἡ σκιὰ ἐκείνη
Ἐκφέρει μαύρην οἰμωγὴν!

Ποῦ προχωρεῖ; ἅς ἴδωμεν ὦ! φέγγε μας σελήνη,
Τὴν ἀνεγνώρισα Θεέ! ἡ δύστυνος ἐκείνη,
Πῶς συγκινεῖ πᾶσαν ψυχὴν!
Ἐστάθη, ἐγονάτισεν, εἰς νέον τι μνημεῖον,
Λυσικόμοις ἡ τάλαινα καὶ μὲ σπονδὴν δακρύνων,
Ποιεῖ θρηνώδη προσευχὴν.

Βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κρατεῖ περνηλημένον,
Κ' εἰς τὴν ὑγρὰν τῆς δεξιᾶν στέφανον μαραμένον,
Καὶ λέγει ταῦτα μὲ κλαυθμούς:
Ἄώρως φεῦ! τοῦ βίου μου ἐμάρανες τὰ ῥόδα,
Ἐἰς εὐανθὴν παραδείσον ὡς ἔθεσα τὸν πόδα,
Ψυχῆς ἡσθάνθη σπαραγμούς.

Ἐμιοῦμαι τὴν εὐαίσθητον καὶ θλιβεράν τρυγόναν,
Ἦ τις ἀπαύστως θρηνωδεῖ εἰς ἔρημον δρυμῶνα,
Συντρόφου στέρησιν πιστοῦ.
Ἐμαύρην ἐσθῆτα τοῦ λοιποῦ ἡ τάλαινα θὰ φέρω,
Κ' εἰς μαῦρον μνημα θὰ θρηνῶ ἀντὶ οἱμοὶ! νὰ χαίρω
Ἐντὸς τοῦ νυμφικοῦ παστοῦ.
Εἰς ὥραν καθ' ἣν σύμπασα ἡ φύσις ἡσυχάζει,
Καὶ μὲ τὸν μαῦρον πέπλον τῆς ἡ νύξ τὸ πᾶν σκεπάζει,
Μὲ γοεράς ἐγὼ φωνάς,
Τὴν ἡσυχίαν τῶν νεκρῶν ταράττω καὶ συγχίζω,
Μὲ ρεῖθρα τῶν δακρύνων μου τοῦ τάφου σου ποτίζω
Ἰτέας δύο μελανὰς.

Τὸ τέκνον σου εἰς τοὺς γόους μου κ' ἐκείνο κλαυθμηρίζει,
Μὲ τὴν ἀθῶαν τοῦ φωνὴν πατέρα μου τραυλίζει,
Κ' αἰσθάνεται θλίψιν πολλήν,
Ἀκοῦον μόνην τὴν ἡχὴν τοὺς λόγους τοῦ νὰ λέγῃ,
Κ' ἐπὶ τοῦ στήθους μου ἐνῶ ὁ στεναγμός του φεύγει
Κλίνει εὐθὺς τὴν κεφαλὴν.

Εἰς πέλαγος μὲ ἄφισες τρικυμιῶδες βίου,
Ἦς λέμβον κινδυνεύουσιν καὶ ἄνευ πηδαλίου
Ἐν μέσῳ κλύδωνος δεινοῦ.
Χήραν μὲ τέκνον ὀρφανὸν ἀθῶον τρισαθῶον,
Μὴ ἐννοῦν τῆς δυστυχοῦς μητρός τοῦ κἂν τὸν γόνον
Κ' ἐν μέσῳ κόσμου φαεινοῦ,

Μετέβη τώρα φίλτατε ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ σου,
Καὶ μετ' ἀγγέλων τέρεπται ἐντὸς τοῦ παραδείσου
Πλήρης χαρᾶς τε καὶ στοργῆς.
Τὴν σύντροφόν σου πλὴν σκληρῶς πῶς ἄφισες εἰς θρῆνον,
Ἦνα μαραινηταὶ καθὼς τοῦ ἔαρος τὸ κρῖνον
Ἐπὶ τῆς κάτω ταύτης γῆς;

Τὴν νεκρικὴν σου ἀνοίξῃ ὦ σύζυγε ἀγκάλην,
Καὶ λάβῃ τὴν φιλότατην σου εἰς σφαίραν κόσμου ἄλλην,
Ἐνθα σὺ τώρα κατοικεῖς....
Ἄλλὰ τὸ τέκνον μας;... Θεέ! πῶς κλαῖον μὲ ταράττει
Καὶ περιπτύσσον με θερμῶς τὰ βᾶθη πῶς σπαράττει
Καρδίαν μου τῆς μητρικῆς!

Τὸ βρέφος ὅμως ὑπνωττε στὰ στήθη τῆς ἀθῶως,
Ἐνῶ τῆς μαύρης τοῦ μητρὸς ὁ στεναγμός ἀθρόος
Ἐξήρχετο μετὰ λυγμῶν.
Τὸν μαραμένον στέφανον πολλάκις ἀσπασθεῖσα
Ἐπέστρεψεν ἡ δυστυχὴς σπαρακτικὸν ἄφεισα
Ἐπὶ τοῦ τάφου στεναγμόν.

Τὸ πᾶν ἐκάλυψε σιγὴ γόοι κλαυθμοὶ καὶ θρῆνοι
Τὰ πάντα ἐσιώπησαν, καὶ μόνῃ ἡ Σελήνη
Ἀκτῖνας ἔρριπτεν ὠχρὰς,
Ἐπὶ τοῦ τάφου ἔνθα τις μὲ μαραμένα χεῖλην,
Τὴν ψυχρὰν κόνιν συνεχῶς δακρυρροῶν ἐφίλει
Φρικώδους κλινῆς καὶ ψυχρᾶς.

Μ. Μ. ΠΑΠΠΑΣ